

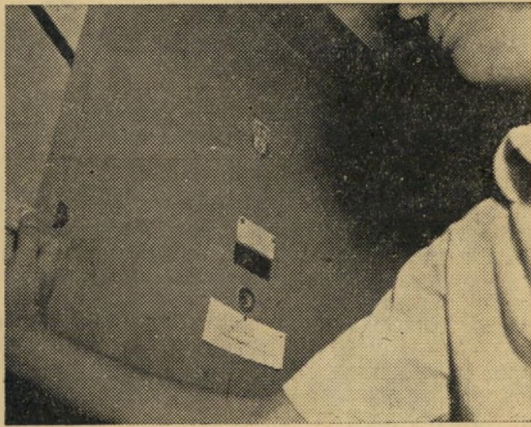
הגדולים של תל-
קים ועולים חדשים,
החנונים. אין הבית
לפני שבוע ימים,
הן משקפות את
לתוצאות הבחירות.
וחירות, ייתכן ולא.

יכול להיות כי הרוקה, הצלם, כמה אלמונים שלא
רצתה לפתוח הם כולם חברי מפ"ם מושבעים, יכול להיות גם אחרת. אך
מה שברור (ושוב): אין בזה כל קנה מידה אלא לגבי אותם עשרים ואחד
אנשים) שמתוך 21 האנשים שנמצאו בביתם אותו ערב, יצביעו לפחות 4 לצי"כ,
3 למפא"י, 3 לדתיים ו-1 לפרוגרסיביים (שבעה לא רצו לגלות, שלושה לא זכו).
הסכמה משולשת. אך בשלוש בעיות יסוד, בהן יכריעו קולות
הבוחרים, שררה הסכמה מוחלטת: כל 21 הדיירים מצודים בשלום מיידי

את הדלתות, אחר הצלצול הטורדני, בהיסוס או ברצון, מסכים בכך שעל ישראל
להגיע לידי הבנה עם שכנותיה, להתקשר עם המערב (קרי: ארצות הברית)
להמשיך בקיבוץ הגלויות, אלא שחולקים הם ביניהם, מי יוכל להגשים משולש
זה בהצלחה יתירה — הציונים הכלליים או מפלגת פועלי ארץ ישראל, (המצביעים
הדתיים נותנים קולותיהם לחיזוק הדת בלבד).

"מי את מחפשת?" דייר פלוני סרב לדבר, לא רצה להביע דעה כלל.

דייר אחר היה רופא
הקונסוליה הציכית (ובי
תור כזה אינו בוחר).
נערה נחמדה אחת סברה
שהמפלגות מערפלות את
הבעיות העומדות לויכוח
במקום להבהירן. אשה
אחרת ניהלה דו-שיח,
מעבר לדלת הסגורה, לא
נענתה לאצבע על הפע-
מון: "מי שם?... את
מי את מחפשת?... מצ'
טערת, עולים חדשים".
איש אחד, לבוש גופיה
ונוצל נעלי בית, ביקש
לא להצטלם ("זה לא
יפה ככה"), חשב כי
משאל-בחירות פוגע בחי-
שאינות הבחירות.

עם הערבים (ויחס הגון
למיעוט הערבי במדינה),
בהזדהות מלאה עם המע-
רב (זקוקים לו מבחינה
כלכלית: אחרת היינו
גוועים ברעב, חיים על
חשבונן, נחוצה לנו תמי-
כה) ובחוסר אהדה למד-
ר, בייחוד בין אלה
שהספיקו להפגש עמו
(ה"רוסים": לא טובים).
"הייתם ברוסיה?" "לא."
מכיר אותם מספיק".
איך? "הם באו אלינו".
מלבד זאת טוענים כולם
להמשכת מפעל קיבוץ
הגלויות, בכל מחיר:
בטח! מספיק גלות! כל
היהודים צריכים להיות

58, אב לסמל צה"ל ו-13 שנים בארץ אינו מגלה למי הוא
תלות במערב ובעד שלום עם הערבים. אין הוא שבע רצון
חורגים". אשתו, אסתר, מסכימה עמו בכל דעותיו.

כי הדייר דיזנגוף 99/97 אינו מוותר על זכותו האזרחית, יצביע ביום הבחירות
לפי מיטב הבנתו, אינו מושפע מתעמולת בחירות רעשנית, (ומסולפת, במידה
ידועה) כרוזים רבגוניים, מלבד נשים ובנים — הנועצים בקרוביהם, הבקאים
יותר בענייני המדינה.

פעם יחד. כל יהודי שרוצה לבוא,
יבוא! יהודים באים הנה, מרגי-
עים רגש חדש: חופשי.
אם כך: בית זה שדייריו פתחו

**שני קולות
לצי"כ.** עדה חיי-
מוף, עקרת בית

שעלתה עם בעלה ויסלי
(שאחר בעבודה) לפני עשר
שנים מבולגריה תצביע לצי"כ.
הסיבה: המפלגה הזאת תוכל
לשפר את מצבה הכלכלי (הי-
רוד) של המדינה. נוסף לזאת
מסכימה גבי חיימוף עם כל
תושבי הבית, תובעת המשכת
קיבוץ הגלויות ("לא איכפת
לי אם זה קשה") תלות באר-
צות הברית (מתוך חשבון
כלכלי) שלום עם הערבים.
הסיבה: אנו מוקפים ערבים
וזקוקים להם מבחינה כלכלי-
לית (מכירת תוצרת תעשיית
תית תמורת תוצרת חקלאית).

"מאמין להם יותר"

שלמה שמח, 65, ורעייתו
קטייה עלו לפני ששה שבו-
עות מפרס, אחר שהוכרחו,
עקב מהפכות מדיניות, לנוע
שבע פעמים ממולדתם (בוכ-
רה). אינם בעלי זכות בחירה,
אך לוא היו מותרים בבחירה
היו נותנים קולותיהם לצי"כ,
כי "מאמין להם יותר". גם
הבן משה, 37, שהקדים ועלה
לפני שבע שנים, שרת בצ'
ה"ל, במצור ירושלים, ואחר-
תו, תמרה, יצביעו עבור
הצי"כ, כי "מפא"י עושה שגי-
אות" (בשטח הכלכלי). יחד
עם אביו — בעד
קיבוץ הגלויות,
המערב והשלום.

**"בני ג'י. לא
יאכזבו"** יוסף
ווסצסקי, 18

סיים את לימודיו בתיכון
החדש, מתגייס לנח"ל, יצ-
ביע, יחד עם אביו ואמו,
עבור מפא"י. ההנמקה: הם
(מפא"י) המתאימים ביותר
לנהל את ענייני המדינה, יצ-
ליחו בדרכם (הסוציאליזמו-
קרטית) ישלימו את מפעל
קיבוץ הגלויות, יודאו שלום
עם הערבים. בני ג'י. לא
יאכזבו! הוא ידע לנהל את
ענייני המדינה באותה הצלחה
שהביאה הלום את העם.

"לא התבשל מספיק"

רחל חיימוף, בת ה-17, תל-
מיזת המחלקה השביעית
בבית הספר גאולה, אינה
בעלת זכות בחירה (היא צעיר-
רה מדי) היא מסכימה עם
רוב דברי אמה, עדה, אך
חוששת כי קליטת העלייה
מבוצעת בלי להקפיד על
האיכות. אך גם אם היתה
זוכה, לפתע, בזכות בחירה,
לא היתה יודעת בבירור, למי
לתת קולה: "לא
התבשל מספיק".

